

CINE SPUI TU CĂ AR FI ACESTA?

Bună dimineața, prieteni.

Cred că este un privilegiu că sunt aici, în biserica aceasta, pentru că și eu iubesc Numele pe care-l poartă: „Numele lui Isus!” și în plus, mă bucur că în dimineața aceasta minunată de duminică sunt împreună cu cei mai buni prieteni ai mei. Nu știu nici un alt loc unde ar putea fi mai bine, până vom ajunge împreună, cu voi toți, în slavă. Acesta este evenimentul cel mare; ziua după care avem privirea ațintită cu toții.

Mă aflu aici, pentru că am fost chemat telefonic pentru un caz de boală. Am vorbit cu prietenul meu scump, fratele Outtaw și el m-a invitat să vin aici. De altfel, toți predicatorii din Phoenix au fost amabili cu mine. Uneori mă întreb de ce m-am mutat la Tucson, pentru că în cei trei ani de când sunt acolo, nu am fost invitat niciodată în dosul... Dar aici, la Phoenix, mă simt bine venit și cred că trebuia să fac această vizită. Poate că într-o zi vor avea și ei nevoie de mine.

Nu demult am predicat acolo trei ore, deci nu-i de mirare că nu m-au mai invitat. Dar în inima mea este o mare dorință pentru Dumnezeu și poporul Său. Întotdeauna sunt foarte încet și mă tem că voi lăsa ceva nespus; că nu intru destul de adânc în mesaj și de aceea strâng trei sau patru mesaje într-o predică. Acesta este motivul pentru care vă rog, pe cei care ați fost acolo, să mă iertați pentru că v-am ținut prea mult.

În dimineața aceasta sunt foarte bucuros pentru că pot fi împreună cu fratele Carl Williams și cu Jimmy cel tânăr, cu corul și cu prietenii mei, frații Mosley. Îi văd și pe Brad, pe fratele John Sharect, pe fratele Pod Tyler din Kentucky și pe mulți alții. Cu adevărat, sunt prezenți foarte mulți prieteni de-ai mei aici. I-am văzut și pe mulți dintre prietenii mei din Tucson.

Mă gândesc că va veni o zi când tot ce este aici se va sfârși, iar atunci ne vom aduna Acolo unde nu va mai trebui să ne oprim ca să ascultăm această muzică frumoasă.

Înțelegeți ce vreau să spun? Tocmai am observat că fiul fratelui Williams stă în spate. Într-o seară, nu demult, el a depus mărturie în Ramada Inn. Cred că fratele are cam 1,80 metri dar după ce a depus acea mărturie, mi se părea că are în jur de 3 metri. Eu prețuiesc cu adevărat acea mărturie minunată pe care a pus-o el.

De altfel, îi ascult cu bucurie pe toți acești tineri care își mărturisesc credința în Isus Hristos, Absolutul lor.

Eu îmbătrânesc, iar într-o zi va trebui să plec Acasă, de aceea sunt plin de bucurie când îi văd pe tinerii aceștia care cresc și sunt gata să ia lucrarea și s-o ducă mai departe de acolo de unde eu sau alții ne oprim... În felul acesta Viața va merge mai departe.

Va mai veni o generație... Tatăl și mama își cresc copiii, apoi văd cum se căsătoresc și vin nepoții. După puținele îndrumări pe care le dau copiilor pentru creșterea copiilor lor, mama și tata se întorc înapoi în țărână; apoi copiii sunt aceia care dau sfaturi pentru creșterea nepoților lor și se întorc și ei în țărână. Dar într-o zi va fi o mare înviere, iar atunci noi toți vom fi chemați în prezența lui Dumnezeu ca să dăm socoteală pentru ceea ce am făcut cu ceea ce ne-a dat El.

De aceea sunt atât de bucuros să știu că am trăit în generația aceasta alături de un grup atât de minunat de oameni, cu care m-am întâlnit în întreaga lume. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru aceasta și știu că într-o zi, când voi fi chemat de El, va trebui să mă întâlnesc cu faptele pe care le-am făcut. Aș vrea ca ele să fie spre slava și proslăvirea Lui.

Ne apropiem de anul nou și sunt o mulțime de lucruri pe care doresc să le uit. Eu i

le-am mărturisit Lui și am recunoscut că erau greșite, iar El le-a aruncat în „marea uitării” și nu-și va mai aminti niciodată de ele. Dar vedeți, în ceea ce ne privește, noi nu suntem așa, ci ne amintim mereu de ele. Noi ne putem ierta unii pe alții, dar nu putem uita. Numai Dumnezeu poate să ierte și să uite. El poate șterge trecutul, pur și simplu, ca și cum n-ar fi fost niciodată. Înțelegeți? El o face pentru că are această mare a uitării, dar noi nu o avem.

Gândiți-vă la faptul că Dumnezeu nici nu se mai gândește că am păcătuit vreodată. Atunci voi de ce mai țineți la aceasta? Dumnezeu nici nu-și mai amintește că am păcătuit cândva. Aceasta nu este o glumă, ci este adevărul. Eu nu cred în glume.

Îmi amintesc de unul din prietenii mei care a trecut deja în slavă. Odată, el mi-a spus o poveste despre doi tineri care s-au mutat la oraș. Veneau de la țară și l-au luat și pe tatăl lor bătrân, care era un înflăcărat credincios în Dumnezeu, să locuiască cu ei.

Într-o zi, tânăra femeie a invitat niște prietene la ea. Voi știți cum decurg asemenea petreceri. În ziua aceea, ea a dorit să dea o petrecere în casa ei și s-a gândit că după ce va mânca, tatăl ei va merge în camera lui, va lua Biblia, va citi un timp din ea, apoi va pune Cartea deoparte și va începe să strige de bucurie; după aceea se va așeza, își va pune ochelarii și va citi mai departe, iar când va găsi iarăși ceva, își va pune ochelarii jos și va începe să strige de bucurie. „Dar”, își spunea ea, „aceasta le va deranja pe prietenele mele, de aceea va trebui să fac ceva cu tata... Dar ce să fac cu el?” Astfel s-a hotărât să-l ducă în pod. Apoi s-a gândit: „Dar nu pot să-i dau Biblia, pentru că va face și acolo aceeași gălăgie și se va auzi.”

Astfel, i-a dat o carte de geografie și apoi l-a trimis sus, zicând:

„Tată, cât timp avem petrecerea, privește fotografiile și aceste lucruri din lume... Nu va ține mult, iar când totul se va termina, poți veni din nou jos. Știi că nu-ți face plăcere să stai între noi, femeile...”

„Sigur că nu. Este în ordine, iubito. Voi merge sus”, a răspuns bătrânul.

Tânăra l-a dus într-o încăpere micuță și i-a aprins lumina, gândindu-se:

„Deci, va privi fotografiile și va citi puțin din cartea de Geografie, apoi va veni jos și totul va fi în ordine.”

Dar după o vreme, chiar pe când se pregăteau să-și bea limonada, casa a început să se scuture pentru că bătrânul sărea în sus și-n jos prin pod.

„Oare ce-o fi cu el” s-a întrebat îngrijorată femeia, „căci nu i-am dat Biblia acolo sus? Sau a găsit altă Biblie prin pod?”

A alergat la el și i-a zis: „Tată, cartea din care citești nu este Biblia!”

„Știu aceasta, iubito, dar ieri am citit în Biblie acolo unde Isus spune că ne-a aruncat păcatele în Marea Uitării și nu-și va mai aminti niciodată de ele, iar aici, în cartea de Geografie scrie că în mare sunt locuri unde oamenii nu au reușit să dea de fund. Gândește-te numai la faptul că păcatele mele merg și mai adânc!”

După ce a spus aceste cuvinte, bătrânul a început să citească mai departe. Aceasta îl făcea fericit.

Vedeți, oriunde privești poți să-L vezi pe Dumnezeu. Este suficient să privești în jur și totul vorbește despre El.

Eu l-am întrebat foarte serios pe fratele Ottawa: „Despre ce să vorbesc în dimineața aceasta?”

„Ai adus mesajul de Crăciun?” „Da.”

Dar mesajul de Anul Nou?” „Nu.”

Și așa, având deja câteva notițe formulate, mă gândeam că, poate, voi fi invitat undeva și astfel îmi voi aduce mesajul de Anul Nou. Mă gândeam să las aceasta fratelui Ottawa pentru mesajul lui de Anul Nou, săptămâna viitoare.

Acum am aici un text micuț pe care mă gândesc să-l iau ca să mă ocup câteva minute de el, dacă va fi cu voia Domnului, având nădejdea că El ne va binecuvânta.

Aș vrea să mulțumesc fratelui Ottawa și bisericii pentru invitația pe care mi-au făcut-o să vorbesc aici. Așa cum a spus și fratele Ottawa, prietenia noastră nu s-a veștejit încă, deoarece harul lui Dumnezeu ne-a ținut împreună în toți anii aceștia, iar prima biserică în care am fost invitat cu bucurie, a fost aici în Phoenix.

Nu sunt sigur, dar cred că se află printre noi și fratele Trow, care de obicei stă în față. Știți, aici unde trăiți voi, au fost câteva lucruri mici care au format ceea ce vedem acum când privim în jur. Și mă întreb ce va fi în dimineața aceea când vom merge dincolo? Atunci vom arăta cu totul altfel decât acum; nu vom mai fi murdăriți de păcate și nu vom mai îmbătrâni, căci vom fi desăvârșiți.

Oh, cât doresc timpul acela, voi nu? Acolo vor fi trecute toate greutățile.

Eu am un Mesaj, de la Dumnezeu, pe care simt că trebuie să-l spun și, vedeți voi, dorința mea este să fiu sincer. Datorită acestei sincerități s-ar putea să pierd câțiva prieteni de pe pământ, dar vreau să stau credincios în ceea ce cred, căci dacă nu exprim ceea ce cred, voi nu-mi puteți da nici o crezare.

Cu ani în urmă, când am plecat pentru prima dată în lucrare, a fost foarte ușor și mesajul și predicarea și semnele, deoarece peste tot erau uși deschise și brațe întinse care mă chemau: „Vino! Vino! Vino!” dar apoi am văzut că fiecare semn dat de Dumnezeu are și un Mesaj, un Cuvânt.

Vedeți, Mesajul urmează întotdeauna semnului, deoarece Dumnezeu face ceva pentru a atrage atenția la ceea ce vrea să spună, așa cum am auzit și în cântarea aceea minunată pe care a cântat-o corul.

Ce urmărește prin aceasta? Să-i facă pe oameni să stea liniștiți pentru Mesajul care urmează.

Acesta este scopul semnului. Nu demult, noi am vorbit despre faptul că și Moise avea semne, iar aceste semne aveau o voce care vorbea.

Isus a ieșit în mijlocul norodului și tămăduia bolnavii. Timpul sosise și Profetul era pe pământ. Timp de patru sute de ani nu mai fusese nici un proroc, dar acum El era pe pământ și făcea semne. Când a făcut aceste semne, El era un „Băiat bun”, fiecare biserică dorind să-L aibă în mijlocul ei, dar când a venit Mesajul care urma semnul, când S-a așezat jos și a spus: *„Eu și Tatăl una suntem”*, oh, Doamne, lucrurile s-au schimbat, căci nimeni nu voia aceasta. Înțelegeți voi?

Lumea este și astăzi exact la fel. Ei primesc semnul și iau cunoștință despre Mesaj, dar când trebuie să-și schimbe părerea asupra lucrurilor, oh, acesta este momentul în care le este foarte greu să pășească!

Vedeți, noi zidim o clădire, nu numai un zid. Zidarii pun într-un rând blocuri de piatră și ar vrea să zidească mai departe. Fiecare zidar poate să zidească un zid, dar este nevoie de un meșter zidar bun ca să facă un colț (o întoarcere) a zidului. Acela este momentul în care se vede dacă ești un zidar adevărat sau nu, pentru că la aceste întoarceri apar complicațiile. Zidarii ar vrea să facă numai ziduri drepte,

dar noi nu vrem să zidim doar un zid, ci vrem să înălțăm o clădire.

Dacă am venit în dimineața aceasta aici, aș vrea să vă rugați pentru mine, căci eu mă voi ruga pentru voi.

Acum aș vrea să ne plecăm capetele în fața marelui IahVeh Dumnezeu, pentru un moment de rugăciune. Cred că fiecare își recunoaște neajunsurile, deoarece știu că nu este nici unul care să nu aibă vreo lipsă sau nevoie.

Așa cum am mai spus aici, la Phoenix, voi știți că Dumnezeul cel nemărginit și infinit este cam așa cum e televizorul.

Hristos se află în aceasta clădire și fiecare mișcare pe care o faceți, chiar și o clipeală din ochi, va fi reținută în undele din aer și nu va fi uitată.

Televizorul nu produce mișcarea, ci o prinde și o proiectează pe un ecran. Astfel, fiecare mișcare pe care ai făcut-o cândva, există încă în aer.

Puteți vedea acum în ce mod va avea loc judecata? În același fel este Dumnezeu acum aici. Noi nu-L putem vedea, așa cum nu putem vedea nici operatorul care a luat imaginile, dar vedem aceste imagini din televizor, iar pentru aceasta este nevoie de un tub sau de un cristal; de ceva care să capteze vocea și să redea imaginea. Dumnezeu a fost aici când era Adam pe pământ și exista și televiziunea, dar noi am aflat-o abia acum.

Dumnezeu este aici și în dimineața aceasta, iar într-o zi, în Mileniu, vom vedea aceasta. Atunci va fi mai real decât televiziunea sau altceva asemănător, dovedind că El a fost aici în dimineața aceasta.

Frate, îți amintesc că în timp ce ne vom ruga, să ții sus cauza pe care o ai în inimă; ridică doar mâna spre El. Vrei să faci aceasta? Spune: „Doamne...” și gândește-te în inima ta la aceste lucruri.

Tată ceresc, noi avem o singură cale de acces la Tine și aceasta este rugăciunea făcută în Numele Domnului Isus Hristos. Noi știm că nu suntem vrednici să pronunțăm Numele Tău și să ne folosim de El, dar am fost încurajați s-o facem, căci El ne-a spus:

„...orice veți cere în Numele Meu, voi face, pentru ca Tatăl să fie proslăvit în Fiul.”
Și: *„Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu: cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.”* (Ioan 14.13; 16.24).

Doamne, sunt sigur că dacă credința noastră cuprinde cine este El și Cuvântul Său, vom primi ceea ce Te rugăm.

Tu ai văzut fiecare cauză și cunoști și cauza mea, de aceea, Tată, Te rog să privești spre fiecare în parte și să ne dai ceea ce ne lipsește. Eu cred că în grupul acesta nu este nimeni care să se roage pentru ceva greșit, ci fiecare dorește ceea ce îi este necesar propășirii spre Împărăția lui Dumnezeu și pentru vindecarea lui. Te rog, Doamne, să primești fiecare cauză.

Binecuvântează biserica aceasta, pe păstorul ei, pe diaconi, pe toți credincioșii și pe musafirii străini. Ei nu sunt străini, Doamne, pentru că noi toți suntem copiii Tăi, prin har și prin Hristos, și Te rugăm ca în dimineața aceasta să ne dai Pâinea vieții.

Binecuvântează Cuvântul pe care-L vom citi, Doamne, pentru că nu există nici un om în stare sau îndreptățit să-L tălmăcească. Ioan a văzut Cartea în mâna Celui ce stătea pe scaunul de domnie dar nu era nimeni vrednic, nici în cer, nici pe pământ sau sub pământ, care să privească în ea. Dar unul dintre bătrâni a spus:

„Iată, Leul din seminția lui Iuda a biruit, să deschisă cartea și cele șapte peceti ale ei.” (Apocalipsa 5.5).

Ioan se aștepta să vadă un leu, dar a văzut un Miel care fusese junghiat; un Miel plin de sânge, care a venit în față, a luat Cartea, apoi s-a dus și s-a așezat pe tron. Atunci toate făpturile din cer și-au luat cununile de pe cap și le-au aruncat la picioarele Lui, zicând: **„Tu ești vrednic!”** (Apocalipsa 5.9).

Doamne, în dimineața aceasta Te rugăm să vii la tronul inimii noastre. Vino și ia în primire orice gând pe care-l avem, ia Cuvântul și vorbește-ne ca să aflăm mai multe despre El și despre Planul Lui în viața noastră.

Te rugăm să faci aceasta în Numele lui Isus. Amin!

Dacă vreți, acum ne vom întoarce la Biblie și vom citi din **Matei 21.10-11**. Ar fi bine ca atunci când mergeți acasă să citiți tot capitolul acesta dacă nu ați făcut-o până acum. Este foarte bun, mai ales pentru timpul acesta și pentru mesajul pe care cred că Duhul Sfânt mă va ajuta să vi-l aduc în dimineața aceasta.

Acum fiți atenți la versetele 10 și 11:

„Când a intrat în Ierusalim, toată cetatea s-a pus în mișcare, și fiecare zicea: „Cine este Acesta?”

„Este Isus, Prorocul din Nazaretul Galileii”, răspundeau noroadele.”

Dumnezeu să facă legătura acestor versete în Cuvântul Său. Amin.

Deci, noi știm ce timp este acesta și mulți dintre voi cunosc aceste versete. Acest eveniment a avut loc în ziua când Hristos a intrat în Ierusalim călare pe un măgăruș. Există o legendă care spune că ar fi fost un măgăruș alb. Eu pot să-mi închipui aceasta ca o prezicere a venirii Lui pe un cal alb așa cum au ofițerii.

Despre acel timp a vorbit și prorocul Zaharia:

„Saltă de veselie fiica Sionului! Strigă de veselie fiica Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar; pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.” (Zaharia 9.9).

Data viitoare, El va veni în slavă. În capitolul 19 din Apocalipsa El vine ca Biruitor:

„Apoi am văzut cerul deschis, și iată că s-a arătat un cal alb! Cel ce sta pe el, se chema: „Cel credincios”, și „Cel adevărat”, și El judecă și se luptă cu dreptate.

Ochii Lui erau ca para focului; capul Îl avea încununat cu multe cununi împărătești, și purta un nume scris, pe care nimeni nu-l știe, decât numai El singur.

Era îmbrăcat cu o haină muiată în sânge. Numele lui este: „Cuvântul lui Dumnezeu”.

Oștile din cer Îl urmau călări pe cai albi, îmbrăcate cu in subțire, alb și curat.” (Apocalipsa 19.11-14).

Legenda nu este nici Scriptura, nici Istoria, și ea crede că El a intrat în Ierusalim călare pe un măgăruș alb.

Am ales acest pasaj acum, înainte Crăciunului și a Anului Nou, deoarece peste câteva zile foarte mulți oameni vor deschide porți noi și vor face promisiuni și planuri noi, pentru că va începe un nou an. Mie mi se pare foarte ciudată această sărbătoare a Crăciunului, deoarece Crăciunul nu poate fi ziua nașterii Domnului. Înțelegeți? El S-a născut în martie sau în aprilie, sub Aries – Țapul, pentru că era Mielul, iar oile nu fată în decembrie, ci primăvara. Pe dealurile din Iudeea, la Crăciun este încă zăpadă așa că, cum puteau fi păstorii cu oile pe câmp?

Crăciunul vine din mitologia romană unde între 20-25 decembrie se serba ziua nașterii zeului Soare. Mai târziu, când Constantin a făcut Constituția Bisericii, a luat ziua nașterii zeului Soare și, fără să știe data reală, a spus că în ziua aceea s-a născut Fiul lui Dumnezeu.

Noi nu știm precis care a fost data nașterii Lui, dar folosindu-se din nou de mitologie, unii spun că în vremea aceea a trăit un om numit Kniss Kringle, venit din mitologia germană. Astfel, totul se rezumă la un mit în care Hristos nu este nicăieri. În felul acesta oamenii au schimbat adevărata sărbătoare a nașterii Lui, în distracții cu whisky, jocuri de noroc și tot felul de tradiții. Perioada Crăciunului este timpul în care comercianții au vânzări atât de mari încât pot să trăiască tot anul cu ceea ce câștigă atunci. Înțelegeți?

Este o sărbătoare mare pentru afaceri, iar copiii mici ai săracilor sunt pe străzi, pentru că părinții lor nu-și permit să-i ferească cu un cadou de moș Crăciun. Ei merg pe străzi, cu mâinile și picioarele murdare, cu ochii roșii și nasul curgând, pentru că doresc să privească măcar prin vitrinele magazinelor. Eu urăsc aceasta! Ar trebui să fie o zi de sărbătoare, o zi de închinare lui Dumnezeu, nu o pricină de întristare, de mâhnire și de suferință, provocate de cei ce permit să se întâmple așa ceva.

În aceste sărbători nu este nimic pentru Hristos. Noi suntem acum tocmai în mijlocul acestor lucruri, pentru că și astăzi este la fel ca atunci – acum chiar începe așezarea unei sărbători mari.

Dar Isus a venit la o sărbătoare pascală, la Ierusalim, și a împlinit Cuvântul prorocit. Tot ce este scris în Biblie are importanță, nici un Cuvânt din ea nefiind lipsit de o semnificație adâncă.

Nu demult, la Tucson, am vorbit despre subiectul: **„De ce ucenicii Săi au trebuit să fie păstori și nu teologi?”** Hristos S-a născut chiar lângă biserică și Duhul Sfânt L-a condus afară în pustie, iar El nu i-a chemat pe teologi ci pe păstorii de oi. Teologii n-ar fi crezut mesajul, de aceea a trebuit să-i ia pe pastori.

Cu doi ani în urmă, eu am predicat aici despre: **„De ce trebuia să se nască El în Betleemul cel mic?”**

De ce? Răspunsul se află chiar aici, în Biblie.

Și noi trăim într-un timp minunat. Timpul se poate sfârși, iar apoi va începe veșnicia. În toate epocile, toți prorocii și înțelepții au privit după timpul acesta, de aceea, ar trebui ca fiecare dintre noi să stăm la postul nostru și să privim după venirea Lui.

La Crăciunul acesta noi suntem exact așa cum au fost ei la primul Crăciun, iar lumea este pe cale să se prăbușească. Despre aceasta am predicat într-un mesaj de Crăciun: **„Lumea se prăbușește”**.

Priviți numai cutremurele din California. **Eu vă spun ceva:** înainte de venirea Domnului Isus, Dumnezeu va lăsa ca acest loc să se scufunde. Eu cred că Dumnezeul cel Atotputernic va lăsa ca Los Angeles cu Hollywood-ul și toate acele locuri murdare să se prăbușească. Ei se vor duce jos, pe fundul mării, pentru că au ajuns la limita de vârf a păcatului, acest lucru fiind cât se poate de vizibil.

Civilizația a mers ca și soarele; a început în est și a mers spre vest, acum fiind

ajunsă deja pe Coasta de Vest. Dacă merge mai departe, va fi din nou în est, de aceea aici este granița. Păcatul a mers împreună cu civilizația, iar civilizația aceasta va ajunge o groapă plină cu gunoiul tuturor epocilor. Oamenii de astăzi fac lucruri la care ființele omenești din alte epoci nici nu s-au gândit, apoi spun că sunt creștini. Ce rușine! Nu-i de mirare că prorocul Zaharia a spus:

„În ziua aceea, prorocii se vor rușina fiecare de vedeniile lor...și fiecare din ei va zice: „Eu nu sunt proroc...”(Zaharia 13.4-5). Dar pe de altă parte, scrie:

„Leul răcnește, cine nu se va speria? Domnul Dumnezeu vorbește: cine nu va proroci?”(Amos 3.8).

Noi suntem într-un ceas critic. Lumea este pe cale să se prăbușească, dar Biserica adevărată (nu organizația) este gata pentru timpul cel mare: „Venirea Mielului la Mireasa Sa”. Noi Îl așteptăm pe Mesia care vine să ne salveze și care ne va scoate din toate.

Cu toții vedem conflictele din est; revoltele și conflictele rasiale din Africa și știm că nu cu mult timp în urmă, lumea a fost într-un război.

În privința prietenilor noștri de altă culoare, noi trebuie să avem concepția că fiecare om trebuie să fie egal. Eu nu sunt de acord cu sclavagismul, pentru că acești oameni nu au fost sclavi și nu trebuie să fie sclavi. Dumnezeu este singurul care poate separa și El alege și își separă poporul dintre ceilalți oameni. El este Cel care alege un popor pentru Sine. El i-a făcut pe toți oamenii, toate națiunile, dar creștinul trebuie să fie separat; trebuie să se separe de lucrurile lumii și să intre în Hristos.

Problema este că oamenii fac din această separare un mare haos. Eu am încercat să le spun: „Nu aceasta este lucrarea care va separa națiunea noastră; aceasta este numai o schemă politică, o lucrare cu bază comunistă. După părerea mea,

Martin Luther King își duce poporul în cele mai mari lupte și probleme pe care le-a avut vreodată. Această lucrare nu susține lumea și nu le va da slava. Acum li se îngăduie emanciparea, dar se pare că este mai rău decât înainte, deoarece există o singură posibilitate de scăpare: Dumnezeu, dar pe El nu vor să-L aibă.

Evreii nu L-au vrut. Comunitatea lor era pe cale să se prăbușească; biserica le era zdrobită și ei strigau după Mesia, dar când El a venit...

Dumnezeu răspunde la rugăciunea ta. Te-ai rugat să primești ceva? Aș putea să vă vorbesc ore întregi despre bărbați și femei care se roagă pentru ceva și căroră Dumnezeu le răspunde, fără ca ei să recunoască acest lucru.

...Dumnezeu le-a răspuns evreilor, căci Îl voiau pe Mesia.

Ei i-au avut pe David, pe înțeleptul Solomon, au avut luptători puternici și bărbați mari în toate domeniile. Dumnezeu li l-a făgăduit pe Mesia, iar ei recunoșteau că aveau nevoie de un ajutor din cer, dar când Dumnezeu le-a răspuns la rugăciune și l-a trimis, nu L-au mai vrut.

Mă întreb dacă nu este și astăzi la fel? Îi aud pe toți spunând: „Roagă-te pentru o trezire mare!” „Roagă-te pentru unitate!” dar mă întreb dacă acceptăm ceea ce ne trimite Dumnezeu; dacă acceptăm lucrul pentru care ne-am rugat.

Noi ne rugăm pentru aceste lucruri pentru că știm că ne sunt necesare, dar dacă Dumnezeu ni le dă după cum vrea El și nu după gustul nostru, nu vrem să le primim. Acesta este motivul pentru care ei nu L-ar primi nici astăzi.

De ce credeți că s-a pus întrebarea: „Cine este Acesta?”

Dacă observați, acela era un timp al încordării; un timp în care toți așteptau să se întâmple ceva.

Priviți în ce încordare trăiește lumea de astăzi. Nu ești sigur când mergi pe stradă; și nu ești sigur nici când mergi cu mașina. Acesta este motivul pentru care sunt pline spitalele de boli nervoase. Dar ceea ce ține în neliniște biserica denominațională este faptul că ei sunt strâns legați cu capul într-un anumit loc și nu vor să lase Cuvântul lui Dumnezeu să-i sfătuiască. Noi suntem conștienți de lucrul acesta, nu-i așa?

Biserica trece chiar acum prin durerile nașterii. De fiecare dată când a fost trimis un profet în lume, a provocat o durere de naștere pentru biserică.

Lumea a trecut prin două războaie mondiale și acum este gata pentru al treilea. Aceasta este iarăși o durere de naștere. Dar există Unul singur care poate aduce pacea: Hristos.

Este dovedit că toate ideile noastre și toate construcțiile bisericesti sunt o prostie. Noi ne rugăm ca Dumnezeu să ne ajute și să acționeze, dar vă întreb: „Dacă El face aceasta, suntem în stare să primim ceea ce vrea să ne dea sau punem voia Lui în cumpănă?”

Deci aceasta s-a întâmplat în vechime: ei s-au rugat și au primit conducători mari, regi și judecători, dar au ajuns să recunoască faptul că există Unul singur care poate să-i salveze, iar acesta era Mesia care urma să vină.

„Mesia” înseamnă „Cel uns”; Omul care a fost uns cu Cuvântul, dar când a venit, El n-a fost după gustul lor; n-a fost așa cum L-au vrut ei. De aceea se mirau și ziceau:

„Cine este flăcăul acesta? Ce este cu gălăgia făcută de grupul acela de țărani care

rup ramuri de finic?”

„Mai marii cetății spuneau: „Tare ne deranjează mulțimea aceasta gălăgioasă! Faceți-i să tacă!”

„Unii din farisei, din norod l-au zis lui Isus: „Învățătorule, ceartă-Ți ucenicii!”

El le-a răspuns: „Vă spun că dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga.” (Luca 19.39-40).

Oh, timpul se împlinise și prorocia devenise realitate:

„Leul răcnește: cine nu se va speria? Domnul Dumnezeu vorbește: cine nu va proroci?” (Amos 3.8).

„Dar preoții cei mai de seamă și cărturarii, când au văzut minunile pe care le făcea, și pe copii strigând în Templu și zicând: „Osana, Fiul lui David!” s-au umplut de mânie.

Și l-au zis: „Auzi ce zic aceștia?” „Da”, le-a răspuns Isus, „Oare n-ați citit niciodată cuvintele acestea: „Tu ai scos laude din gura pruncilor și din gura celor ce sug?” (Matei 21.15-16).

„Nu, El nu este după gustul nostru; nu este așa cum doream noi! Pentru că nu a venit în felul cum ne gândeam noi, nu vrem să-L primim!”

Crezurile îi îndepărtau atât de mult de Cuvântul Scripturii, încât nu au putut să-L recunoască pe Acela pentru a cărui venire se rugaseră. Din pricina aceasta L-au

respins.

Dacă tu te întâlnești cu Hristos, poți face doar un singur lucru: ori să-L primești, ori să-L respingi. Nu există cale de mijloc; nu poți fi neutru, ci trebuie să faci o alegere.

Observați cât de puțini au fost cei care au recunoscut că El era Cuvântul uns al acelor zile. Dar Dumnezeu cel nemărginit a știut toate lucrurile de la început și tot ceea ce a adus la existență este exprimarea atributelor Sale.

Tu ai un atribut, o calitate, o însușire? Dacă da, ea este în gândul tău. Tu te gândești la ceva, spui și apoi totul se materializează.

Dacă tu ai fost și vei fi vreodată în cer, înseamnă că ai început în cer, pentru că ești o parte din Dumnezeu. Tu ai fost în gândul Lui. El a cunoscut numele tău; a știut cine ești încă înainte de a exista prima moleculă de substanță, prima undă de lumină; înainte de a fi adusă la existență materia, El te-a cunoscut pe tine, ți-a cunoscut numele și l-a scris în Cartea Vieții Mielului. Înțelegeți? Tu ai fost în gândul Său, apoi ai devenit un Cuvânt, adică un gând exprimat, și ai fost descoperit vizibil.

Dumnezeu a locuit singur cu gândurile Lui, iar noi suntem aici pentru că El are părtașie cu gândurile Sale care au fost exprimate. De aceea tu nu poți adăuga nici măcar un cot la înălțimea ta. Acesta este exclusiv harul lui Dumnezeu.

„Tot ce-Mi dă Tatăl va ajunge la Mine...”

„Nimeni nu poate veni la Mine, dacă nu-l atrage Tatăl...” (Ioan 6.37; 6.44).

Acum gândiți-vă la zilele acelea când, din milioanele de oameni de pe pământ, doar o mulțime neînsemnată a știut că El era acolo, în mijlocul lor. Erau milioane

de oameni care nu știau nimic despre aceasta, așa că nu-i de mirare că El a spus:

„Dar strâmtă este poarta, îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt cei ce o găsesc.” (Matei 7.14).

Închipuiți-vă că nu L-au cunoscut nici măcar aceia din împrejurimile în care trăia, nici aceia care umblau cu El și care Îl vedeau pe stradă, pentru că Satana le șoptise: „Este născut nelegitim, deoarece mama lui a rămas însărcinată înainte de a se căsători cu Iosif.” Dar Biserica a văzut puterea Lui cea mare, pentru că El nu arăta un crez, ci descoperirea Cuvântului; era însuși Cuvântul descoperit.

Oamenii nu L-au vrut deși au văzut că El este Mesia, adică Cel uns, și L-au refuzat. Fiecare avea propria tâlcuire a Cuvântului și din pricina aceasta Israelul nu a putut să-L recunoască. Acesta este motivul pentru care nu L-au recunoscut nici ca Profet: pentru că aveau propria tâlcuire asupra Cuvântului.

Dumnezeu a avut în fiecare epocă un Mesia. Astfel, refuzarea mesajului lui Noe a însemnat refuzarea lui Dumnezeu, pentru că Noe a fost Mesia aceluia timp; el a adus Cuvântul făgăduit pentru timpul său.

Apoi, când a venit Isus, El a fost plinătatea Cuvântului. Dumnezeu însuși a venit într-o locuință omenească, în carne și sânge: El, Cel uns, dar biserica lumească a adăugat ceva și a scos ceva, până când a ajuns să se încreadă în învățătura lor în loc să se încreadă în Cuvânt, iar când au văzut Cuvântul uns au spus: „Acesta este fanaticism! Omul acesta are drac; este un Beelzebul.” De ce spuneau aceasta? Pentru că era în opoziție cu dogmele bisericesti făcute de ei. La fiecare apariție a unui profet, biserica era total stricată.

Dumnezeu a dat evreilor Legea Sa și a făcut cu ei un legământ, dar apoi a venit preotul și a tăiat jos ceva, a mai „aranjat” ceva și a făcut un crez. Atunci Dumnezeu a ridicat din nimic un om uns și crescut în Puterea Duhului Sfânt. El a

fost urât de către preoți și conducătorii care erau înconjurați de proroci mincinoși îmbrăcați în haine moi și care umblau „smeriți” după nume mari.

Profetul lui Dumnezeu nu avea nimic cu organizațiile lor. Unde scrie în Biblie că Dumnezeu ar fi făcut din vreun preot un profet? Unde scrie că Dumnezeu a luat un teolog ca să-i descopere tainele Sale? El n-a făcut niciodată așa ceva, pentru că profetul Său a fost întotdeauna în afara oricărui sistem și împotriva lui.

Isus S-a născut în Betleemul din Iudeea, într-o familie săracă și n-a avut nici o cultură bisericească. Părinții Lui știau că sunt din seminția lui Iuda, familia lui David și au trebuit să meargă la Betleem ca să fie numărați în rândul neamului lor. Apoi, când a mai crescut, Isus era un tânăr care-i înfrunța pe mai marii sinagogilor, ceea ce a făcut ca ei să-L urască. Nu puteau să-l facă nici un rău pentru că săvârșea minuni și se temeau de norodul care-L iubea.

De altfel, Petru a spus în ziua de rusalii: „...Isus din Nazaret. Om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru...” (Fapte 2.22).

Ucenicii au arătat clar împlinirea profeției lui Isaia, care a spus că El era Dumnezeu cu noi. (Isaia 7.14).

De demult am spus că atunci când Moise și-a băgat mâna în sân, Dumnezeu era cu el. Dumnezeu era în Moise și își ținea tainele în inima lui. Când și-a scos mâna din sân, era albă de lepră, dar când a băgat-o din nou s-a vindecat.

În ziua de Rusalii a coborât Duhul Sfânt, care era însuși Dumnezeu, dar oamenii îl refuză și astăzi la fel ca atunci. Astfel, fiecare are tâlcuirea lui proprie, ceea ce face ca totul să ni se pară atât de încurcat, însă voi știți că Biblia spune:

„Nici o prorocie din Scriptură nu se tâlcuiește singură”, nici prin voia omului.(2 Petru 1.20).

Nu este nevoie de o tâlcuire prezbiteriană, baptistă sau penticostală, ci Cel ce aduce interpretarea este Dumnezeu însuși: „...Duhul va descoperi lucruri viitoare...” (Ioan 16.13)și: „oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt.” (2 Petru 1.21).

Teologii văd Cuvântul uns și citesc făgăduințele, dar nu le pot primi pentru că sunt în opoziție cu crezurile lor. „Cum va arăta Mesia – Cel uns – și ce va face El”, era departe de închipuirea lor. Ei au citit în Scriptură că trebuie să se nască în Betleem și tot ce va face El, dar cu toate acestea n-au înțeles.

Cei trei înțelepți au văzut steaua și au venit cale de doi ani, peste Tigru, prin văi și locuri pustii, prin țara Sihem, până în orașul care avea cea mai puternică religie din lume, la Templul din Ierusalim, unde au întrebat: „Unde este Împăratul de curând născut al Iudeilor? Unde se află El?” dar nimeni nu știa nimic despre așa ceva. A fost chemat sinedriul, iar ei i-au chemat pe cei înțelepți și le-au cerut să caute în Scriptură, unde au citit:

„Și tu, Betleeme Efrata, măcar că ești prea mic între cetățile de căpetenie ale lui Iuda, totuși din tine îmi va ieși Cel ce va stăpâni peste Israel, și a cărui obârșie se suie până în vremuri străvechi, până în zilele veșnicilor.” (Mica 5.2). Dar în loc să cerceteze această profeție, ei au trecut totul cu vederea, ceea ce a făcut ca atunci când El a adus mesajul, să spună: „Acesta este fanatism!”

Vedeți, mesajul nu se potrivea cu tâlcuirea lor de aceea nu l-au primit.

El a venit exact cum a spus Cuvântul că va veni, dar cu toate acestea lumea religioasă se întreba: „Cine este Acesta?” Ei erau deranjați de entuziasmul mulțimii care îl întâmpina pe Isus, dar El era tocmai Acela pentru care se rugaseră să fie

trimis, măcar că acum nu-L recunoșteau. Înțelegeți?

Prieteni, acum El va veni din nou exact în felul cum spune Cuvântul și nu după placul închipuirilor teologice...

Cuvântul nu vine la teologi. Tu trebuie să vezi dacă Cuvântul manifestat în zilele noastre este conform Cuvântului lui Dumnezeu, pentru că Dumnezeu va unge Cuvântul făgăduit pentru timpul acesta, iar tălmăcirile teologice vor veni după aceea. Nu există nici o modalitate de a opri acest eveniment, indiferent ce spune biserica sau cred oamenii: acest lucru va avea loc, dar cei ce vor ști despre el vor fi foarte puțini. Întotdeauna a fost la fel.

Oamenii se bazează pe tâlcurile date de teologi... dar El va veni și va face toate lucrurile pe care le-a făgăduit în Cuvânt.

Există un singur lucru în care ne putem încrede: Cuvântul. Cuvântul este Dumnezeu; Cuvântul uns este Mesia. Cât de minunat este Cuvântul uns pentru timpul acesta, dar oamenii trec atât de ușor pe lângă El! Cuvântul este totdeauna corect, dar tâlcurile omenești sunt greșite.

Mă întreb dacă acest Conciliu ecumenic pe care-l avem astăzi în lume, și care este compus din consilii bisericești, ne poate face pe toți una? Mă întreb dacă recunosc că Scriptura vorbește despre ei. Ei se gândesc că lucrul cel mai minunat din lume ar fi ca noi să ne strângem mâinile și să ne unim.

„Isus a spus și S-a rugat să fim toți una!” se motivează ei. Este adevărat, așa a spus Isus, dar El nu s-a referit la felul acesta de unitate, ci a spus: „...păzește în Numele Tău, pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și noi.” (Ioan 17.11).

Ce înseamnă aceasta? Cuvântul uns să fie în tine. Aceasta este unitatea lui Dumnezeu: Cuvântul uns în tine. În felul acesta, tu vei deveni un fiu al lui Dumnezeu, un Mesia al epocii tale.

Noi vedem că oamenii de acum sunt la fel ca cei din vechime, care erau împărțiți în trei mari grupe.

Aș vrea să privim puțin lucrul acesta. Știu că se face târziu dar aș vrea să vă explic cât se poate de detaliat, de aceea doresc să știu dacă sunteți de acord.

Eu mi-am făcut câteva notițe, iar când Duhul Sfânt mă ia în primire, totul mi se pare fără sfârșit și merg mai departe.

Întotdeauna oamenii au fost împărțiți în trei grupe:

- cei care credeau Cuvântul;
- cei care urau Cuvântul și
- cei care nu știau ce să facă cu acest Cuvânt.

Dacă nu mă înșel, cred că odată am predicat în biserica aceasta despre cele trei feluri de credincioși: credincioșii adevărați, credincioșii prefăcuți și necredincioșii. Acești oameni pot fi găsiți pretutindeni și vă pot dovedi că aceasta a fost starea oamenilor întotdeauna. S-ar putea ca unii să creadă că Dumnezeu este Cel care i-a făcut pe oameni să fie așa, dar Pavel spune în Romani 9.20-21:

„Dar, mai degrabă, cine ești tu, omule, ca să răspunzi împotriva lui Dumnezeu? Nu cumva vasul de lut va zice celui ce l-a făcut: „Pentru ce m-ai făcut așa?”

Nu este olarul stăpân peste lutul lui, ca din aceeași frământătură de lut să facă un

vas pentru o întrebuintare de cinste, și un vas pentru o întrebuintare de ocară?”

Ce s-ar întâmpla dacă El n-ar fi făcut noaptea? Tu n-ai putea prețui lumina soarelui. Dacă tot timpul ar fi zi, nu ai ști s-o prețuiești. Cum ar fi dacă n-ar exista nici o boală? N-ai ști să prețuiești sănătatea. Ce s-ar întâmpla dacă n-ar fi oameni răi, nici femei stricate? Nu am ști să prețuim cinstea și bunătatea; totul ni s-ar părea egal. Din pricina aceasta există legea contrastelor.

Dumnezeu a îngăduit existența omului necinstit pentru ca cel cinstit să poată ieși la lumină; El l-a îngăduit pe omul greșit pentru ca să se poată arăta cel drept.

Vedeți, nu poate apărea un dolar fals câtă vreme nu există unul adevărat. Și dacă cel fals ar fi fost făcut primul, atunci el ar fi cel bun.

Tot așa, nu era posibil să existe un păcat câtă vreme nu exista neprihănirea. Dreptatea este partea bună, pe când fărădelegea este sucirea dreptății. Cu alte cuvinte, la început a fost adevărul, iar minciuna a apărut când adevărul a fost sucit; minciuna nu poate fi minciună decât dacă este pusă în fața adevărului.

În lume există două sisteme: unul bun și unul sucit. Cel bun este Cuvântul lui Dumnezeu, iar cel sucit este cuvântul omului. Sistemul denominațional pe care-l avem astăzi în lume, și care este condus de oameni, formează Consiliul Mondial Bisericesc care aduce semnul fiarei. Aceasta este o unitate sucită, iar oamenii intră în ea cu ochii închiși.

Dumnezeu a trimis Adevărul pe pământ pentru ca oamenii să fie eliberați prin El, dar ei se gândesc că este fanatism și-l refuză; doresc să facă propriul lor sistem, dar Dumnezeu își întemeiază sistemul pe propriul Său Cuvânt. Lor le place să facă politică, iar în timpul alegerilor sunt în fierbere. Astfel, unii spun: „Acesta este un bărbat mare! El este pentru noi, de aceea va fi cel mai bun președinte”, dar imediat vin alții, cu alte păreri, și spun: „Acela este un decăzut!” ceea ce face ca

cel care-i ascultă să zică: „Acum nu mai știu care spune adevărul.”

Așa sunt oamenii: unul este în adevăr, celălalt este pe dos, iar al treilea este între cei doi. Partea tristă este că omul care stă la mijloc are o poziție foarte rea. Ceilalți doi pot să-și motiveze poziția, fiecare crezând că are dreptate, dar cel din mijloc este confuz, nu cunoaște nici un motiv și nu știe pe ce cale să apuce.

Exact așa este și cu oamenii religioși de astăzi: ei procedează în felul acesta cu privire la hotărârea lor veșnică.

Dacă un om merge la restaurant să mănânce și va găsi în farfuria cu supă un păianjen mare, va face plângere la conducerea unității. El nu va mânca acea supă deoarece gândul că a găsit în ea un păianjen îl va îmbolnăvi.

Totuși, credincioșii lasă ca un grup de teologi să le toarne otravă pe gât și se despart atât de ușor de Cuvântul lui Dumnezeu, înghițind dogmele și tradițiile oferite de ei. Dar Biblia spune: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu fiecare Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu.” (Matei 4.4).

Un lanț este atât de rezistent cât este de tare veriga lui cea mai slabă. Dacă aceasta se rupe, legătura se desface.

Dacă cineva știe că a mâncat supă în care era un păianjen scârbos, se va îmbolnăvi probabil. Va merge la spital să i se facă o spălătură gastrică și va avea o mulțime de neplăceri, deoarece intoxicația ar putea să omoare. După ce se va face bine, cu siguranță el nu va mai călca niciodată pragul aceluia local de teamă să nu se îmbolnăvească din nou și să moară.

Totuși, oamenii credincioși ai religiilor vor neapărat să meargă să mănânce la masa dogmelor și să-și scrie numele în acele cărți, luptând pentru o cauză despre

care Biblia spune că-i va duce în iad.

Cât de ciudat procedează oamenii, fiind atât de ușuratici când este vorba de luarea hotărârii lor veșnice! Dacă le arăți ce spune Cuvântul Bibliei despre acest timp, teologii te privesc și-ți răspund: „Asta este pentru o altă zi.” iar oamenii, deși văd ce spune Dumnezeu, îi asculta pe ei.

Dar un creștin adevărat ascultă numai de Cuvânt.

În timp ce unii cred doar tâlcuirea dată de denominațiunile lor, iar alții privesc la această nepotrivire și nu știu ce să creadă, copiii lui Dumnezeu se hrănesc numai din această Pâine și cred numai ce spune Cuvântul.

Teologii spun: „Consiliul Mondial al Bisericilor este o lucrare bună, deoarece în felul acesta vom fi cu toții una”, dar părerea creștinilor este că „aceasta este cu adevărat lucrarea diavolului și că ea este arătată de Scriptură.”

Omul care nu-și face timp să cerceteze și să se roage pentru a afla adevărul, își spune: „Acest lucru nu are nici o importanță!” și merge mai departe liniștit, uitându-o. În felul acesta, fiecare om trebuie să se hotărască unde vrea să-și petreacă veșnicia.

Când Isus propovăduia în mijlocul norodului, fariseii spuneau despre El: „Este doar un bastard! Nu este nimic de El.” dar Isus i-a muștră, zicând: „Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5.39).

Dacă fariseii și cărturarii din vremea aceea ar fi primit descoperirea, dacă ar fi fost interesați în legătură cu destinația lor veșnică, ar fi cercetat cu sinceritate Cuvântul și n-ar mai fi întrebat: „Cine este Acesta?” ci ar fi strigat și ei: „Osana Celui ce vine

În Numele Domnului!”

Aceasta este deosebirea: unii sunt împietriți față de descoperirea lui Dumnezeu.

Îmi este foarte greu să spun aceste cuvinte, dar este adevărul. În timpul acesta, unii spun: „Eu cred fiecare Cuvânt; cred că Cuvântul este adevărat.” Alții spun: „Păstorii noștri învață așa. Ei știu ce este de spus în problema aceasta.” Sau: „Eu nu știu nimic despre aceasta. Am venit pur și simplu aici și m-am atașat la această grupare, dar nu știu unde aparțin.” Acesta a fost felul de a gândi al oamenilor, în toate timpurile.

Ca să vedem dacă este corect, haideți ca în problema aceasta să luăm ca îndrumător Adevărul biblic.

Încă de la început totul a fost la fel ca astăzi; nu s-a schimbat nimic. Adam a fost un credincios, în timp ce Satan era un necredincios; el nu credea Cuvântul și a luat-o pe Eva care nu știa dacă este adevărat sau nu.

Dumnezeu îi zisese omului: „În ziua în care vei mânca din pom vei muri negreșit.” (Geneza 2.17), dar Satan i-a spus Evei: „Nu vei muri!”

Adam credea Cuvântul, dar Satan nu-l credea și s-a dus la Eva, care stătea la mijloc, pentru că era nesigură și nu putea spune nimic.

Femeia simbolizează biserica denominațională în mijlocul căreia este Mireasa, pentru că Geneza este începutul, sămânța, înțelegeți?

Acum, ea reprezintă biserica de astăzi începând cu prezbiterienii, luteranii și toți care s-au mai organizat de atunci încoace: baptiștii, penticostalii, oamenii de

afaceri ai Evangheliei depline, etc. Ei spun cu toții: „Noi dorim să primim botezul cu Duhul Sfânt.”

Recunoașteți voi ziua în care trăim? Știți voi că Isus spunea: „Fiindcă mirele zăbovea, au ațipit toate, și au adormit.

La miezul nopții s-a auzit o strigare: „Iată Mirele, ieșiți-i în întâmpinare!”

Atunci toate fecioarele acelea s-au sculat și și-au pregătit candelile.

Cele nechibzuite au zis celor înțelepte: „Dați-ne din untdelemnul vostru, căci ni se sting candelile.” (Matei 25.5-8).

Fecioarele acelea au plecat să ceară ulei, dar când s-au întors ușile erau închise.

Ați știut că după răpirea miresei la cer bisericile vor merge mai departe, iar oamenii vor continua să creadă că sunt mântuiți și că totul a rămas așa cum a fost întotdeauna? Ei vor face la fel ca în zilele lui Noe când, după ce Noe a intrat în corabie, oamenii au continuat să mănânce, să bea și să facă toate celelalte lucruri, deoarece nu știau că ușa îndurării era închisă pentru ei.

Prieteni, ușa harului poate fi închisă în orice moment și numai puțini vor fi aceia care au intrat, deoarece Cuvântul spune: „Cum a fost în zilele lui Noe (când se făcea corabia în care au fost scăpate prin apă un mic număr de suflete și anume opt), așa se va întâmpla și la venirea Fiului omului.” (Matei 24.37; 1 Petru 3.20b).

Numai câteva suflete vor fi mântuite. Desigur, eu nu spun că vor fi numai opt, pentru că ar putea fi opt sute, opt mii sau chiar opt milioane... pentru că Mireasa

nu este formată numai din grupul acesta mic ce trăiește acum pe pământ, în straja a șaptea.

Biblia spune că atunci când vine Mirele, toate fecioarele acelea se vor trezi și își vor pregăti candelile. Vor ieși la suprafață toți cei care au crezut Cuvântul uns în epoca în care au trăit. Ca în cazul unei piramide ce se îngustează în timp ce crește în sus, până la piatra de încheiere care trebuie să vină ca să desăvârșească lucrarea, Mireasa este formată din toți cei ce au crezut Cuvântul și l-au primit pe Hristos de-a lungul epocilor.

Deci, am văzut că Eva nu era sigură. Adam i-a spus: „Iubito, Dumnezeu a spus că în ziua în care vom mânca din pomul cunoștinței vom muri”, dar imediat după aceea a venit Satan și i-a zis: „Nu poate fi adevărat! Cum poți să-ți închipui că Dumnezeu, care este Tatăl tău, se va purta așa cu copiii Lui? Cu siguranță nu va face aceasta! Negreșit că nu vei muri!” Și astfel, Eva s-a întors spre șarpe.

Exact același lucru îl face biserica de astăzi: „Oh, desigur, noi suntem o biserică mare; un popor numeros și venim de multă vreme pe cale. Noi nu credem această prostie pe care ei o numesc botezul cu Duhul Sfânt! Acesta este fanatism. Nu există un asemenea lucru! Eu dau zeciuială și merg la biserică, iar părinții mei urmează de multă vreme această credință. Cu siguranță Dumnezeu este cu mine.”

Dar Dumnezeu a spus cu totul altceva despre biserica din Laodicea: că ușa este închisă, iar Isus Hristos este scos afară. El nu spune că va reveni ca să intre, pentru că Cuvântul Său este scos afară.

Moise era Cuvântul uns; Mesia aceluia timp.

Cred că puteți înțelege că el a fost Mesia Cuvântului uns pentru timpul acela. Da, aceasta era Moise. Crezi tu aceasta?

Apoi Noe a fost unsul timpului său, la fel ca și Avraam care spunea că poporul său va fi rob timp de patru sute de ani în Egipt, după care va fi scos de acolo cu mână puternică.

El a arătat toate aceste lucruri pentru generația care urma să vină, iar când s-a împlinit vremea, s-a ridicat Moise, Cuvântul uns pentru timpul acela, care a făcut acele semne mărețe în fața poporului: a transformat toiagul în șarpe, apoi și-a băgat mâna în sân și a scos-o plină de lepră, iar când a băgat-o din nou, mâna era vindecată. El a stat în prezența lui Dumnezeu (Amin), de aceea slava Domnului era pe fața lui. Orice mișcare a lui Moise reprezenta voia lui Dumnezeu.

Așa ar trebui să fie și Biserica acum, dar în loc de aceasta, noi suntem departe de voia Lui: așa zișii creștini de astăzi reprezintă voia denominațiilor lor, dar Moise a luat aminte și a stat departe de comunitate, iar acolo i s-a arătat Stâlpul de foc într-un rug. Fără îndoială, el nici nu știa ce să facă cu acele simboluri care i-au fost date. Știa că toiagul lui era făcut din lemn, dar în pustie l-a văzut preschimbat în șarpe. Poate Moise nu și-a dat seama că acele semne pe care le-a făcut și Vocea care îi vorbise și ale cărei cuvinte le-a repetat în fața copiilor lui Israel și a lui Faraon, făceau să se manifeste Cuvântul uns pentru ziua aceea și că el era trimisul uns. El era Mesia acelui ceas, trimis să-i învețe pe alții Adevărul și să-i ducă în țara făgăduită, dar iată că Satan (prin Core și Datan) a pricinuit căderea în pustie. Ce este greu de înțeles aici?

Dumnezeu l-a chemat pe Moise, iar el s-a codit să meargă pentru că îi era greu să stea în fața lui Faraon și să fie disprețuit de acesta. Pentru toți prorocii a fost greu să suporte disprețul, să nu mai poată avea părtaşie cu ceilalți și să fie nevoiți să iasă din mijlocul poporului.

În Ieremia 20.7-10 citim:

„M-ai înduplecat, Doamne, și m-am lăsat înduplecat; ai fost mai tare decât mine și m-ai biruit! În fiecare zi sunt o pricină de răs, toată lumea își bate joc de mine.

Căci de câte ori vorbesc, trebuie să strig: „Silnicie și apăsare!” așa încât Cuvântul Domnului îmi aduce numai ocară și batjocură toată ziua.

Dacă zic: „Nu voi mai pomeni de El, și nu voi mai vorbi în Numele Lui!” iată că inima mea este ca un foc mistuitor, închis în oasele mele. Caut să-l opresc, dar nu pot.

Căci aud vorbele multora, spaima care domnește împrejur. – „Învinuiți-l”, strigă ei: „haidem să-l învinuim!” Toți cei care trăiau în pace cu mine, pândesc să vadă dacă mă clatin, și zic: „Poate că se va lăsa prins, vom pune mâna pe el, și ne vom răzbuna pe el!”

Indiferent dacă oamenii îl iubeau, îl răstigneau sau îl omorau cu pietre, el trebuia să vestească voia Domnului, pentru că Dumnezeu vorbea în inima lui.

În 1 Samuel 15.22 citim:

„Ascultarea face mai mult decât jertfele și păzirea Cuvântului face mai mult decât grăsimea berbecilor.”

Aceasta era viața profeților. Dumnezeu avea controlul deplin asupra lor, ei fiind glasul și faptele Lui. Aleluia!

Dacă cineva poate să-mi arate o biserică ce poate fi unsă pe deplin, în care fiecare faptă și vorbă să fie „Așa vorbește Domnul” și care să umble în slava Lui, eu vi-L voi arăta pe Mesia, Unsul lui Dumnezeu, pe pământ.

Moise stătea lângă rugul aprins, fiind răpit în fața slavei lui Dumnezeu, și-L asculta doar pe Acel a cărui Glas îi poruncea: „Bagă-ți mâna în sân!”, „Scoate-o afară!”,

„Aruncă toiagul!” „Apucă șarpele de coadă!”

Apoi el l-a spus: „Doamne, arată-mi slava Ta, căci sunt un om cu vorbirea greoaie...vorba și limba mea sunt încurcate...” iar Domnul i-a răspuns: „Du-te dar, Eu voi fi cu gura ta și te voi învăța ce vei avea de spus,” după care i-a dat cele două semne ale ungerii.

Când a stat în fața lui Faraon, Moise a luat praf, l-a aruncat în aer și au ieșit din el purici care au umplut pământul. A luat apă din râu, a turnat-o jos și fiecare picătură de apă din țara Egiptului s-a transformat în sânge. Cine mai putea face aceste semne în afară de Dumnezeu?

Moise era supus pe deplin Cuvântului lui Dumnezeu; el era Mesia aceluia timp. Necredincioșii încercau să-l refuze și credincioșii formalști puneau sub semnul întrebării toate aceste lucruri, dar Cuvântul lui Dumnezeu i-a luat pe ai Săi spre țara făgăduită, direct și fără nici o șovăială. Însă afară, în pustie, s-a ridicat o întrebare.

Acum aș vrea să fiți atenți. Gândiți-vă că toți acei oameni s-au bucurat de binecuvântările aceluia uns, îl credeau, îl iubeau și îl urmau, dar în pustie s-a ridicat unul cu numele Core și unul numit Datan, care i-au spus lui Moise:

„Destul! Căci toată adunarea, toți sunt sfinți, și Domnul este în mijlocul lor. Pentru ce vă ridicați voi mai presus de adunarea Domnului?”(Numeri 16.3).

Ei nu au văzut acel mesaj. Domnul a ales un bărbat, o singură persoană pentru fiecare timp, căci El nu a vorbit niciodată decât printr-un singur bărbat care a adus mesajul Său; El nu și-a trimis niciodată mesajul printr-un grup de oameni. Din pricina aceasta, tu și fiecare din noi suntem răspunzători în fața lui Dumnezeu pentru credința în acest mesaj: pentru primirea și împlinirea Lui.

Un bărbat tânăr care dorește să se căsătorească, își găsește o fată tânără care este frumoasă și împlinește toate condițiile lui: apare, se îmbracă și trăiește ca o creștină. El acceptă gândul că ar fi o soție bună pentru el, dar ea nu este soția lui până nu o ia în căsătorie. Așa este și cu primirea mesajului.

Poate ție îți place și spui: „Este corect”, dar tu trebuie să-l primești pe deplin ca să devii o parte din El. Numai atunci tu și mesajul deveniți una; numai atunci ungera este în tine.

Deci Satan nu a crezut. El i-a ridicat pe Core și Datan împotriva celor ce aveau ungera: a lui Moise, Iosua și Caleb.

„Dar tu ne vorbești numai despre doi.”

Da, așa este, dar aceasta este sămânța supranaturală și aceștia trei erau uniți de Dumnezeu cel supranatural. Dar fiți atenți căci urmează și celălalt în scenă.

Numele lui este Balaam. El este un profet care iubește banii; un profet fals. Întotdeauna în Israel au fost două feluri de profeți; întotdeauna a fost acel tip de profeți care se linguseau pentru a căpăta bunăvoința împăratului. Ahab a avut 400 de asemenea profeți, bine îmbrăcați, în haine bisericesti. El i-a spus lui Iosafat:

„Am 400 de proroci evrei învățați pe care îi țin la curtea mea.”

Ei au fost chemați în față și toți prorocau la fel, la porunca împăratului, dar Iosafat și-a dat seama că acele prorocii sunau fals, așa că a zis:

„Nu mai este aici nici un proroc al Domnului, ca să-l putem întreba?”

Împăratul lui Israel a răspuns lui Iosafat: „Mai este un om prin care am putea întreba pe Domnul; dar îl urăsc, căci nu-mi proorocește nimic bun, nu proorocește decât rău: este Mica, fiul lui Imla.” (1 Împărați 22.7-8).

Dar dacă Dumnezeu osândise, cine putea binecuvânta? Dacă ceea ce cerea împăratul era contrar Cuvântului lui Dumnezeu, profetul trebuia să osândească acel lucru. Dar întotdeauna poporul a avut profeți falși așa cum a avut profeți adevărați, iar Mica nu avea nici o școlarizare omenească.

Așa este și în timpul acesta. **Profetul de astăzi este Cuvântul**, dar există și un profet metodist, un profet baptist, un profet penticostal și mulți alți profeți.

Vedeți, însă mai presus de toți aceștia există un Profet adevărat: Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci; Cuvântul uns pentru ceasul acesta.

Atunci când Israelul l-a avut pe Moise, s-a ridicat și Balaam, un profet cumpărat. El a trecut peste fiecare Cuvânt pe care i l-a arătat Dumnezeu, fiind un tip spre denomi-națiunea de astăzi. Balaam știa bine că este pe dos, deoarece Dumnezeu îl avertizase dar cu toate acestea a trecut ușor peste acel avertisment. El era nebun după bani și după popularitate. Așa sunt și bisericile de astăzi.

Ele intră direct în acest Consiliu bisericesc deși în aceste zile din urmă, prin țară, răsună avertismentul însoțit de semne și minuni. Toți doresc să se unească, cu orice preț în această organizație deoarece le place mai mult onoarea oamenilor decât Cuvântul lui Dumnezeu.

Eu am un bun prieten penticostal care predică mesajul unirii, îndemnându-i pe oameni să intre cu toții în această mișcare ecumenică. Mulți din cadrul acestor denomi-națiuni nici nu cred în nașterea din fecioară și au multe alte puncte divergente, dar cu toate acestea aparțin acestei mișcări.

Cuvântul spune: „*Merg oare doi oameni împreună fără să fie învoiți?*” (Amos 3.3), dar ei o fac.

Mă întreb cum este posibil ca un bărbat să spună că este un creștin umplut cu Duhul Sfânt, dacă tăgăduiește că acest Cuvânt este Același ieri, azi și în veci? Duhul Sfânt va întări fiecare Cuvânt cu „Amin!” Deci, dacă Cuvântul spune ceva, tu zici „Amin!”, pentru că ești una cu Cuvântul, adică ești una cu Dumnezeu care locuiește în tine. Tu ești fiul sau fiica Lui, iar aceasta face din tine un Mesia, un Hristos. De ce? Pentru că Cuvântul uns locuiește în tine.

Fiți atenți, pentru că Balaam a trecut cu vederea aceste lucruri! El a dat un răspuns după placul denotațiunii, iar Core, Datan și Abiram au vrut să facă același lucru. Ei au vrut să facă o organizație, de aceea au spus: „Toți bărbații din tabără sunt sfinți!” Dar oricât de identici ar fi doi oameni care merg împreună, există o deosebire între ei. Poate nu au nasurile la fel, sau amprentele digitale. Noi putem să ne donăm sânge unii altora, dar chiar și gemenii sunt diferiți între ei. Dumnezeu l-a făcut pe primul om și toți oamenii se trag din el. Astfel, așa cum toți mor prin Adam, așa trăiesc toți prin Hristos.

Adam a deschis calea spre moarte. Moartea a venit de la un singur om, nu de la mai mulți. Nu era nevoie să păcătuiească mai mulți; un singur om a săvârșit păcatul și tot un singur Om a plătit pedeapsa întreagă.

Nu mai este nevoie să te târăști pe genunchi, să săruți pietrele și să spui: „Salutare ție, Zeus!” nici să-l onorezi pe Hades (să-i plătești tribut aducând pomană pentru morți), deoarece Isus a murit pentru ca darul lui Dumnezeu să fie liber. El a plătit vina pe Calvar.

Să mai fim atenți la ceva. Bărbații aceia au venit la Moise și i-au zis: „Crezi că tu ești singurul bărbat din această adunare care are Duhul Sfânt?”

Atunci Moise s-a întors spre Dumnezeu, iar Domnul le-a vorbit lui și lui Aaron și le-a spus: „*Depărtați-vă din mijlocul acestei adunări și-i voi topi într-o clipă.*” (Numeri 16.20-23).

„Moise s-a sculat și s-a dus la Datan și Abiram; și bătrânii lui Israel au mers după el

a vorbit adunării și a zis: „Depărtați-vă de corturile acestor oameni răi, și nu vă atingeți de nimic din ce este al lor, ca să nu pieriți o dată cu pedepsirea lor pentru toate păcatele lor.” (Numeri 20.25-26).

Și Dumnezeu a deschis pământul și i-a înghițit de vii. O, Doamne!

De ce nu au crezut oamenii aceia că Moise era conducătorul ales de Dumnezeu? De ce s-au supărat pe el? Întotdeauna ei cârteau și se văietau deși au văzut că mâna lui Dumnezeu era cu el dovedind că era Mesia - unsul aceluia timp.

Vedeți, în inima lor era altceva.

Ce s-a întâmplat cu voi, penticostalii? Cu câțiva ani în urmă ați ieșit din acest haos, din încurcătura care este în sistemul denominațional, iar acum vreți să vă întoarceți înapoi? De ce vreți să faceți aceasta?

Mai întâi a trebuit să răsară firul de grâu, să înflorească și să se formeze spicul, dar bobul nu era încă în el.

Vedeți voi, Datan și-a închipuit că ei toți împreună vor putea face o mare religie. Voi știți că apostolul Petru avea aceeași părere pe Muntele Tabor:

„Învățătorule, este bine să stăm aici, să facem trei colibe: una pentru Tine, una pentru Moise și una pentru Ilie.” (Marcu 9.5).

Pe când vorbea el, s-a auzit un Glas, din cer, care zicea: „ *Acesta este Fiul Meu preaiubit: de El să ascultați!*” dar când au privit în jur, ucenicii L-au văzut numai pe Isus. El a fost Același în fiecare epocă.

Fiți atenți ce spune Cuvântul pentru epoca aceasta!

Israelul a urmat Stâlpul de Foc spre țara făgăduită, dar numai trei au mers până la capăt pentru că ceilalți au pierit. Gândiți-vă că ei au vrut să amestece Cuvântul cu părerile omenești, ceea ce i-a dus în rătăcire. Ei au greșit pentru că nu au vrut să primească Cuvântul uns.

Vedeți, ca să poată fi falsificat ceva, mai întâi trebuie să fie Adevărul. Astfel, ei au falsificat Cuvântul, dar Dumnezeu a arătat că El nu era în lucrarea lor.

Închipuiți-vă cât de desăvârșit li s-a făcut cunoscut Cuvântul, pentru că tot ce proceea Moise se împlinea sub ochii lor. Nici un cuvânt nu a rămas fără efect, iar ei ar fi trebuit să creadă mesajul vestit.

După ce i-a scos afară, Dumnezeu a zis: *„Adună poporul în jurul muntelui. Și El s-a coborât pe vârful muntelui și a început să tună. Și poporul a zis lui Moise: „Să nu ne mai vorbească Dumnezeu ca să nu murim. Vorbește-ne tu însuși și te vom asculta!”* (Exod 20.19).

Din pricina aceasta Dumnezeu nu a mai vorbit direct poporului ci, întotdeauna când a avut de transmis vreun mesaj, a ridicat un profet. Poporul a văzut toate aceste lucruri și totuși a cârtit împotriva mesajului.

Gândiți-vă ce fel de viață puteau avea, acolo în pustie, umblând cu Domnul. În timpul nopții peste ei era lumină, iar dimineața culegeau mana - hrana lor pentru timpul acela - și nu trebuiau să se obosească muncind pământul. Dar poporul făcea aceasta din obișnuință, era prea ușor pentru ei, așa că au ajuns să spună: *„Sufletele noastre s-au scârbit de pâinea aceasta.”*

La fel s-a întâmplat și în zilele noastre. Dumnezeu a avut întotdeauna un serviciu de vindecare, deoarece vindecarea este un lucru care-i face atenți pe oameni. În pustie, Dumnezeu a înălțat un șarpe de aramă pentru ispășire și iertare.

Astăzi fiecare va sprijini un serviciu de vindecare și va dona pentru un festival de cântări, dar dacă este vorba de un suflet sărman și pierdut, nu-i interesează deloc.

Eu stau și privesc la zilele pe care le-am petrecut pe acest pământ. Ați văzut ce a făcut Dumnezeu, cum a lucrat prin semne și minuni de care ne-am bucurat cu toții. Îngerii au coborât din cer ca un ciorchine de struguri și pământul s-a zguduit, iar ziarele au consemnat acest eveniment care a fost anunțat cu câteva luni înainte de împlinire. Apoi, El a stat acolo și a spus:

„Timpul este aproape! Întoarce-te și deschide cele șapte peceti, tainele care au rămas ascunse în timpul reformelor, căci a venit vremea să fie descoperite.”

Atunci au fost date descoperirile despre „sămânța șarpelui” și multe altele, dar preoții nu le vor vedea niciodată.

Vedeți ce privilegiu avem noi, care credem, să umblăm în fiecare zi în prezența lui Dumnezeu!

Stăteam acolo și am văzut un vârtej de vânt. Apoi muntele a explodat chiar acolo unde am stat noi și vârfurile copacilor au fost retezate, iar tunetul, sunetul de

trâmbiță al Cuvântului a răsunat de trei ori spunând: „Fii atent cum se duce spre coasta de vest!” Și vârtejul a trecut dincolo zguduind Alaska și mergând direct spre coasta de vest.

Cu o zi înainte de aceasta, eu am luat o piatră, am aruncat-o în sus și am spus: „Așa vorbește Domnul! A sosit ceasul! Judecățile lui Dumnezeu vor începe să lovească pământul și vor avea loc cutremure. Toată coasta de vest va fi zguduită.”

Fraților, cum putem respinge aceasta când totul s-a întâmplat întocmai cum a spus El? Păstrați-vă credința în El!

Ei spun: „Cine este Acesta?” dar noi știm cine este El: este Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci. Stâlpul de foc din timpul lui Moise este un tablou spre Stâlpul de foc de astăzi. De ce nu credeau ei că Isus este Cuvântul? Pentru că aveau o tâlcuire falsă și înțelegeau totul greșit. Da, ei procedează și astăzi la fel ca Eva.

Ei consideră învățătura lui Balaam adevărată, pentru că este pe placul lor. Iudeii s-au dus la sărbătoarea moabiților, iar astăzi se repetă același tablou. Dacă nu a putut să-i blesteme, Balaam a organizat acea serbare prin care i-a unit ducându-i pe calea cea rea.

Același lucru s-a întâmplat astăzi cu penticostalii. Cu ani în urmă, când a început trezirea, li s-a spus: „Nu există nici un loc pentru voi și nu veți ajunge niciodată nicăieri pentru că sunteți doar o grămadă de fanatici!”

Cu cât Balaam încerca mai mult să blesteme Israelul, cu atât binecuvântarea Domnului era mai mare peste ei.

De fiecare dată când ați fost blestemați și prizoniți de oameni, Dumnezeu a rămas cu voi descoperindu-vă mesajul Său.

„Adunarea lui Dumnezeu”, prima adunare din America, a făcut începutul. Ei au primit Numele lui Isus Hristos, și s-au botezat în apă, iar Dumnezeu i-a binecuvântat. Ei n-au putut fi blestemați dar au început să se organizeze spunând: „Oh, într-un fel suntem cu toții una, deoarece credem în același Dumnezeu.”

Exact aceasta a făcut Balaam. Nu ne-a avertizat Iuda, fratele Domnului cu privire la lucrul acesta? „...au urmat calea lui Cain! S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam, din dorință de câștig! Au pierit într-o răscoală ca a lui Cain!” (Iuda 11).

„Au pierit într-o răscoală ca a lui Core!” Închipuiți-vă cât de rău este lucrul acesta, iar Balaam a spus: Noi toți suntem una”: „S-au aruncat în rătăcirea lui Balaam.”

Moabiții se trăgea din fiul născut de una din fiicele lui Lot cu tatăl ei, iar ei au spus: „Doar credem cu toții în același Dumnezeu!”

Privit firește, ei aveau dreptate. Balaam avea o bază solidă, la fel ca orice bun baptist sau pentecostal de astăzi. El a venit la Israel – Biserica fără nici o denumire. Moabiții aveau o națiune puternică, pe când Israelul nu era încă o națiune în timpul acela, ci era doar un popor. Dar după o vreme ei nu au mai vrut să meargă după Dumnezeu, ci au urmat o altă cale: au dorit să fie ca celelalte națiuni. Cât timp au rămas lângă Dumnezeu, totul a fost în ordine, dar apoi au capitulat.

Balaam a venit și a spus: „Știu că unul din acești predicatori s-a căsătorit cu nevasta altui predicator!” Se gândea că aceasta este destul, dar a uitat că împăratul îi ceruse să iasă afară din lagăr. El n-a văzut Stânca lovită din care a țâșnit șuvoiul de apă, nici șarpele care atârna pentru ispășire și iertare. Nu a știut că ei nu erau atașați la nici o organizație, ci umblau cu Dumnezeu de care erau legați prin legământ.

Balaam a spus: „Zidiți șapte altare!” ceea ce arată că avea totuși o descoperire de la Dumnezeu. În ordine.

Apoi a jertfit șapte viței, adică avea fundamentul, cunoștea procedeul corect, dar când a văzut că nu poate să-i prindă cu aceasta, și-a zis: „Dacă vom organiza o serbare și-i vom invita și pe ei...” Vedeți? Aici a fost punctul în care a greșit Israelul: când s-au organizat ca și restul bisericilor.

Eu sunt fratele vostru, iar într-una din aceste zile veți afla că acesta este adevărul. Poate va dura foarte puțin până veți vedea că ceea ce v-am spus este corect.

Ați fost loviți de învățătura lui Balaam; aceasta este ceea ce a învățat el: „Noi toți suntem una.” Astfel, toți preoții lor s-au dus la serbare și au spus: „Noi toți credem că este un singur Dumnezeu. Să fim dar împreună.”

Metodiștii și bapțiștii se adună cu greu împreună chiar și în timpul acesta, dar dacă va fi formată o organizație mai superioară, atunci totul va fi în ordine.

Voi spuneți: „Penticostalii nu vor primi niciodată aceasta!”, dar ce au făcut ei cu puțin timp în urmă la Missouri? Desigur, ați citit ziarele. Voi, oamenii penticostali, nu o veți face, dar conducătorii voștri vor fi acolo. Da, conducătorii sunt cei care vă vor duce acolo. Rămâneți însă departe de lucrul acesta, pentru că este semnul fiarei. Pasul acesta va fi făcut de capul de conducere bisericesc.

Noi, oamenii, nu ne-am fi dus niciodată împotriva Germaniei și nici în restul lumii, dar unii dintre marii oameni politici s-au unit și au făcut tunuri noi și bombe. Eu nu aș primi nici un ban pentru sângele copilului meu care merge departe, afară, ca să moară acolo. Politica este aceea care provoacă aceste lucruri, căci întreaga lume este stăpânită de diavolul. Acesta este motivul pentru care nu va fi niciodată bine, decât când va veni Isus la poporul Său și va instaura Împărăția de o mie de ani. Dar acum noi avem foarte multe greutăți. Ei au primit exact lucrul după care au privit și pe care l-au dorit.

Când Israelul s-a dus la serbarea moabiților, Satan a biruit, iar acum el are în plan

o altă serbare prin care să-i prindă pe toți.

Balaam nu a avut nevoie de trei sau patru ani pentru aceasta. Da, profetul fals a trecut pur și simplu peste Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu chemase Israelul afară din mijlocul acelei serbări, dar ei au vrut să rămână acolo. Ei au disprețuit Cuvântul Domnului, în care umblaseră până atunci, și au intrat în acea capcană.

„Vom ajunge cumva la această unire. Trebuie s-o realizăm cu orice preț pentru că asta este totul pentru noi și toți suntem una.”

Vezi tu nebunia diavolului? El a făcut același lucru la serbarea de la Niceea, iar de la Niceea a trecut la Roma. Satan a avut o serbare la Niceea unde ei au făcut o organizație. Voi și cei ce vor asculta banda dacă vreți să vă certați cu mine în problema aceasta, certați-vă cu voi înșivă, cu istoria și cu Biblia.

Acum ascultați. De fiecare dată când Dumnezeu trimite un mesager și mesajul este adus la lumină, biserica, gruparea oamenilor religioși, se vor duce la o serbare denominațională și se vor uni. Așa ați făcut voi, „Adunarea lui Dumnezeu”, și la fel ați făcut voi, unitarienii. Da, așa ați făcut cu toții. Când v-ați dus la serbarea denominațională, v-ați întors înapoi la lucrurile pe care Dumnezeu le-a blestemat.

În toate timpurile în care biserica a avut o trezire, ca cea din zilele lui Luther, s-a întâmplat așa. La fel s-a întâmplat cu Zwingli, cu metodiștii, cu Finney și cu toți ceilalți: au transformat trezirea într-o serbare denominațională în care au intrat cu toții. Apoi v-au pus un semn și ați primit un grup de oameni care să vă supravegheze, așa că Duhul Sfânt n-a mai putut lucra în voi, iar când cineva predică așa cum învață Biblia, voi nu-l credeți și-l scoateți afară. Cine nu mă crede, să încerce să se convingă dacă este adevărat sau nu.

Priviți această serbare denominațională. De câte ori s-au adunat la această serbare a lui Balaam, au început greutățile. Oh, Luther, Wesley, Russel și toți ceilalți, au

căzut pradă acestor greutăți!

Când Moise s-a întors de pe munte, i-a spus poporului: *„Cine este pentru Dumnezeu, să vină la mine!”* Atunci leviții și-au scos săbiile, au trecut prin lagăr și au nimicit totul: pe toți bărbații care-și luaseră femeii moabite.

Unde sunt acum fiii lui Aaron? Unde sunt acei bărbați leviți care să scoată sabia cu două tășuri – Cuvântul lui Dumnezeu? Unde este bărbatul capabil să facă provocarea: *„Cine este pentru Dumnezeu?”*

Poți să-i provoci, căci nu îți va răspunde nimeni. Aici este ceva pe dos. Vedeți la ce mă refer?

Exact așa a fost și în timpul când s-a ridicat Moise.

Observați, ei au păcătuit atunci când s-au unit cu Moabul – denomi-națiunea, pentru că s-au făcut un trup, iar acest păcat nu le-a fost iertat niciodată. Nici unul din ei n-a mai ajuns în țara făgăduită.

Când fariseii au spus: *„Părinții noștri au mâncat mană în pustie...”* Isus le-a replicat: *„Și totuși au murit.”* (Ioan 6.31 și 49), după care a adăugat: *„Adevărat, adevărat vă spun, că Moise nu v-a dat pâinea din cer, ci Tatăl Meu vă dă adevărata pâine din cer.”* (v. 32).

Fraților, ei erau penticostali: au mâncat mană și aveau lucrarea adevărată, dar au murit cu toții. Păcatul nu le-a fost iertat niciodată din cauză că au călcat legământul lui Dumnezeu și s-au organizat, s-au unit cu Balaam, profetul cumpărat, care nu a vrut să asculte avertismentul lui Dumnezeu, ci a vrut să-i facă pe toți una.

Poți să le vezi nebunia? Nici unul dintre ei nu a fost iertat, deși au trăit sub binecuvântare și au mâncat din mană. De ce n-au fost iertați? Pentru că au încercat să organizeze mesajul.

„Moabul este o națiune mare, în timp ce noi suntem doar un popor mic, dar vom aduce în mijlocul nostru femei moabite, ne vom căsători cu ele și totul va fi în ordine.” Urmarea faptei lor a fost însă despărțirea veșnică de Dumnezeu.

O, da, ei au văzut minunile și Cuvântul uns, au mâncat din mană și au băut apă din stâncă, fiecare fiind încredințat personal, dar cu toate acestea au ajuns să tăgăduiască Cuvântul.

Isus a spus: *„Eu și Tatăl una suntem.”* El nu a spus niciodată că sunt trei persoane. Nu uita niciodată aceasta! Totuși, ei neagă aceste temelii puternice ale Cuvântului.

Nu demult a venit la mine un bărbat care voia să-mi arate unde am greșit și să-mi vorbească despre „sfânta treime”. Eu am mii de prieteni buni, adepți ai trinității, care trăiesc în acest Babilon. Și acest bărbat mi-a spus:

„Frate Branham, tu crezi în trinitate?”

„Dar tu crezi?” l-am întrebat eu.

„Eu cred într-un singur Dumnezeu.”

„Asta este bine.”

„Eu cred că este un singur Dumnezeu în trei persoane”, a continuat el.

„Ești student la Biola?” I-am întrebat eu.

„Da”.

„Dar învățătura aceasta nu corespunde nivelului tău de cultură. Trei persoane într-un Dumnezeu? În lexiconul Webster scrie că înainte de a vorbi de o persoană trebuie să existe o personalitate. Sau crezi că poți fi o persoană fără să fii o personalitate? Cum crezi în trei dumnezei?”

„Domnule Branham, tu știi că nici teologii nu știu explica lucrul acesta.”

„Este adevărat, pentru că Cuvântul nu vine de la teologi. Biblia este legată de descoperire, deoarece Isus a spus: *„Pe această piatră voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui.”* (Matei 16.18). Amin.

Stați pe aceasta! Vă repet încă o dată că lor nu le-a fost iertat niciodată faptul că după ce s-au bucurat de binecuvântări au nesocotit Cuvântul Domnului.

Banda aceasta va merge în jurul lumii și va fi ascultată pretutindeni: în Africa, în India și în întreaga lume, deoarece va fi tradusă în multe limbi. Dar păcatul nu va fi iertat niciodată.

Voi spuneți: „Slăvit să fie Domnul, eu am vorbit în limbi și am făcut asta și cealaltă!” Și ei au făcut la fel, dar Duhul spune: *„Au murit cu toții!”* pentru că Dumnezeu este Unul care desparte răul de bine. Astfel, când a venit mesajul, El și-a despărțit poporul de ceilalți. În felul acesta, ei au trebuit să rupă legăturile cu celelalte națiuni și să nu aibă nimic cu ele.

Dar să ne întoarcem la tema din Matei 21.10 și 11.

Era înainte de marea sărbătoare de Paști, iar oamenii adunați la Ierusalim, dormeau afară. Aerul era plin de așteptarea sărbătorii, pentru că toți știau că Omul acela ciudat va veni la serbare.

Acolo erau trei categorii de oameni: unii care Îl iubeau și credeau în El; unii care Îl urau – aceștia fiind cei mai mulți; și unii care nu știau ce să facă.

Unii spuneau: „Dacă vine aici, Îl vom duce înaintea preoților, iar când va sta înaintea lui Caiafa vom vedea cât valorează înțelepciunea Lui! Ei Îl vor face să simtă ce înseamnă nebunia de a-i nesocoti pe preoții noștri. Băiete, ei știu ce fac, pentru că sunt oameni înțelepți.”

Alții spuneau: „Oh, abia aștept să vină, deoarece știu că Dumnezeu este cu El. Abia aștept să-L văd. Tot ce doresc este să-L văd.”

Toți aveau diferite păreri, iar cei care credeau în El s-au dus să-L întâmpine, deoarece știau pe ce drum va veni și pe care poartă va intra. Voi știți că cei care-L doreau și care-L cunoșteau erau puțini, cei mai mulți fiind cei care nu-L cunoșteau, la fel ca astăzi când unii spun:

„El a fost un Om bun, așa ca Napoleon sau ca Washington, dar ca învățător, nu, nu...” Alții spun: „Era un om bun, dar tulburat, deși nimeni nu poate spune nimic împotriva Lui.” Sau: „Era de la diavolul. Citirea gândurilor și toate celelalte lucruri pe care le făcea sunt prorocii mincinoase; sunt împotriva crezului nostru. Să nu credeți ceea ce spune El.” iar alții, mai puțini, Îl recunosc și spun: „Osana! El este Dumnezeu. Eu Îl recunosc și cred aceasta din inimă.”

Astfel, noi toți suntem în așteptare, la fel ca ei, pentru că în mijlocul nostru este Cuvântul uns pentru ceasul acesta, pentru epoca Laodicea.

Deci, în vremea aceea erau trei categorii de oameni care-L așteptau, iar astăzi este la fel. Slujba Sa i-a făcut pe unii să-L iubească, pe alții să-L urască, iar al treilea grup se mira și nu înțelegea nimic.

Credincioșii strigau de bucurie, deoarece erau aleși dinainte să creadă că El este Cuvântul. Astfel, când Natanael s-a întâlnit cu Isus, a spus: „*Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu; Tu ești Împăratul lui Israel.*” El nu mai avea nici o îndoială.

Simon i-a spus lui Andrei: „O, am mai auzit despre aceasta!” dar Andrei a insistat: „Vino să-L vezi o singură dată.” Și pe când se apropia, Isus i-a zis: „Tu ești Simon, fiul lui Iona...” Aceste cuvinte au spulberat orice umbră de îndoială din inima lui Petru. Ei știau că Mesia trebuia să facă acele semne, iar când le-au văzut, au crezut. El trebuia să fie un Profet, deoarece Moise vorbise despre El și spusese:

„Voi ridica din mijlocul fraților lor, un proroc ca tine; voi pune cuvintele Mele în gura Lui și El le va spune tot ce-I voi spune Eu.” (Deuteronom 18.18).

Trecuseră patru sute de ani de când Israelul nu mai avusese nici un proroc, dar acum El era acolo. Pentru ucenici nu mai era nici un semn de întrebare, ci îl așteptau la poartă cu ramuri de finic în mâini, căci își ziceau: „Peste puțin timp va trece pe aici.” Ei îl așteptau și tot orașul era tulburat.

Fariseii și preoții ziceau: „La poartă s-au adunat o mulțime de fanatici.” În timp ce cărturarii spuneau: „Noi credem că este un înșelător. Are un picior de iepure cu care se scarpină la ureche, sau așa ceva...Mă întreb ce vor face cu El când va veni aici?”

Așa spun și astăzi unii: „Oh, asta este un fel de citire a gândurilor, este ceva...”, apoi încearcă să explice că aceste lucruri nu sunt de la Dumnezeu.

Alții spun: „Acesta este un diavol! Rămâi aici! Să nu te duci la adunarea aceea și să n-ai nici o legătură cu așa ceva!”

El a intrat în cetate exact cum fusese profețit prin prorocul Zaharia: „...*lată că Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar, pe un mânz, pe mânzul unei măgărițe.*” (Zaharia 9.9).

Cei care se bazau pe crezurile lor, nu L-au recunoscut, dar cei care credeau Adevărul și nu priveau spre dogmele preoților din Templu, Îl așteptau cu ramuri de finic verzi în mâini. Ei nu trebuiau să întrebe: „Cine este Cel ce vine?” deoarece știau ce spune Cuvântul. Ceilalți au rămas în oraș, iar când ucenicii au început să strige: „Osana, Celui ce vine în Numele Domnului!” au alergat afară să vadă ce este cu zarva aceea. Ei i-au întrebat pe ucenici: „Cine este Acesta?” dar acolo era chiar Cel care pregătise acea sărbătoare: Dumnezeu însuși. Da, El le spusese că va veni în mijlocul lor, dar ei nu L-au recunoscut.

Isus Hristos este Același ieri, azi și în veci, de aceea și astăzi se pune aceeași întrebare: „Cine spui tu că este Acesta?” El a vorbit și în anul 1964, ai încercat să cercetezi Scripturile ca să vezi ce scrie acolo? Ce este cu aceste descoperiri? Este telepatie sau altceva de felul acesta?

Biblia spunea despre Ioan că el era profetul care va pregăti calea Domnului, dar când a venit, evreii spuneau: „Să nu aveți nici o legătură cu el!” Apoi a venit Mesia, întocmai cum vorbise Scriptura: „...*blând și smerit, călare pe mânzul unei măgărițe.*” Dar cu toate acestea, oamenii s-au adunat din nou la o serbare religioasă ca în zilele lui Balaam.

Prieteni, și pentru timpul acesta s-au împlinit făgăduințele Scripturii. „Cine crezi tu că este Acesta?”

Haideți să ne plecăm capetele în timp ce ne gândim la aceste cuvinte.

Dumnezeule scump, noi ne gândim cu toții serios și adânc, pentru că trebuie să dăm un răspuns. Suntem în mâinile Tale, Doamne, și privim spre Tine, Împăratul cel mare; privim spre făgăduința Cuvântului Tău. De ani de zile am privit după împlinirea ei, iar acum vedem Cuvântul Tău uns în mijlocul poporului Tău și trăim exact ceea ce ai spus că va avea loc. Vedem și grupul uns al Satanei, iar prin Cuvântul pe care ni l-ai dat, am arătat un tip pentru toată națiunea, așa că nici o piatră nu a rămas nemișcată. Eu nu știu pe cine ai ales Tu pentru viață, căci nu este treaba mea să știu aceasta, ci sunt chemat să mișc orice piatră.

Doamne, ajută-mă și ajută-i și pe ceilalți bărbați care cred mesajul acesta. Mișcă orice piatră, Doamne, și fă ca nimic din ce ai poruncit să nu rămână jos, să nu poată auzi Mesajul. Dorința noastră este să vedem venirea Ta în generația aceasta, Doamne, și credem că așa se va întâmpla. Credem că va mai fi o venire cu ramuri de finic; o venire măreață când va avea loc unirea Bisericii Tale cu Tine și când vei veni călare în mijlocul nostru.

Dumnezeule, Te rugăm să binecuvântezi poporul Tău. Binecuvântează această biserică mică, pe păstorul acesta iubit, fratele Outtaw și pe fiul său Jimmy junior. Binecuvântează fiecare suflet prezent în locul acesta, Doamne, astfel ca atunci când vor pleca de aici să nu fie așa cum au fost când au venit de la Tucson și din alte părți.

Mă gândesc că dacă am avut privilegiul de a vorbi acestor oameni, este pentru ca Numele Tău să fie proslăvit și să le fie descoperit Acela despre care s-a pus întrebarea: „Cine este Acesta?”

Doamne, noi știm că Tu ești Acesta: Isus Hristos – Unsul, Cel care a spus: „*Eu vin de la Dumnezeu și Mă duc la Dumnezeu.*” (Ioan 13.3).

Noi vedem Stâlpul de foc în mijlocul nostru, Doamne, Același Stâlp de foc pe care l-a văzut Moise la început și Pavel pe drumul Damascului. Da, este Același și acum, în timpul sfârșitului. „Trei” este numărul prin care Dumnezeu Își descoperă

mesajul.

Doamne, fă ca bărbații și femeile să nu se mai țină de tradițiile și crezurile omenești, ci să iasă din mijlocul acestor lucruri și să-și dea întreaga viață lui Dumnezeu. Ajută-i să nu se mai încreadă în teoriile și lucrurile oamenilor, ci să se încreadă în Dumnezeul cel viu.

Fiindcă sărbătorile continuă și astăzi, se pune din nou întrebarea: „Cine este acesta? Ce este cu toate aceste lucruri?” Da, oamenii religioși pun și astăzi întrebarea aceasta.

El este Domnul Isus Hristos, Același Unul singur venit în trup în mijlocul poporului Său; care unge Cuvântul Său în Mireasă. Dar religioșii nu pot înțelege aceasta. Aici, în Laodicea, ei sunt atât de departe de Cuvânt încât nu-L mai pot recunoaște, dar profetul Zaharia a spus: „...spre seară se va arăta lumina.” (Zaharia 14.7), de aceea noi privim acum după aceasta, Doamne.

Vino și binecuvântează-ne pe fiecare.

În timp ce stăm cu capetele aplecate mă adresez inimilor voastre: „Credeti că acesta este adevărul? Dacă credeți, ridicați-vă mâinile și spuneți: „Eu cred că trăim într-adevăr în timpul sfârșitului și că suntem împotmoliți...”

Ați fost la adunare atunci când s-a vorbit despre grâu: despre tulpină...? Ați observat că după aceasta s-a format o organizație?

Eu am fost multă vreme aici cu păstorul vostru. De obicei se întâmplă că la doi sau trei ani după vestirea mesajului oamenii se organizează, dar după pleavă apare bobul de grâu și nu mai urmează nici un alt stadiu de creștere ci doar coacerea bobului. Grâul, slujba, este din nou așa cum a fost la început.

Prieteni, în mijlocul nostru este Isus Hristos, nu un om. Cel veșnic este aici și vrea ca El să fie o parte din tine, iar tu să fii o parte din El. N-ai vrea să-L primești astăzi? Este cineva aici care n-a primit botezul cu Duhul Sfânt?

Poate cineva spune: „Frate Branham, odată am strigat de bucurie și am vorbit în limbi.” Este foarte frumos ceea ce spui, dar eu nu mă refer la aceasta. Cum este posibil ca cineva să strige de bucurie, să vorbească în limbi și apoi să tăgăduiască Cuvântul?

Dovada botezului cu Duhul Sfânt este credința în Cuvântul Său.

Preoții și fariseii erau oameni buni și blânzi, care iubeau pacea, dar Isus i-a dat la o parte, le-a zguduit bisericile și i-a scos pe oameni afară, pe munte. Mai mult, i-a numit „pui de năpârци” pentru că nu au recunoscut și nu au crezut că El era Cuvântul.

Dacă nu ai primit un botez creștin, poți să-l primești acum. Dacă nu ai primit încă adevăratul Duh Sfânt care îți descoperă că fiecare Cuvânt este Adevărul, astfel încât să îl crezi din toată inima ta și să spui „Amin”, poți să-L primești astăzi. Atunci nu te vei mai întreba: „Cine este Acesta care-i provoacă pe oameni să facă așa cum zice?”, căci vei ști ce este cu toate acestea.

Dacă nu ai experimentat încă aceasta, n-ai vrea să spui: „Frate Branham, gândește-te și la mine în rugăciunea ta, căci vreau să ridic mâna.”

Dumnezeu să te binecuvânteze.

Oh, Doamne, ce frumos este cântecul acesta care se cântă acum! Oh, El este Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Domn al păcii, Părintele veșnicilor.” Doamne, descoperă-le oamenilor acest lucru. Tot ce pot face este să mă rog pentru ei, ca să

le dai această experiență măreață: să se întâlnească cu Tine ca Moise atunci în slava de pe munte.

Fă Doamne ca ei să nu se îndepărteze niciodată de acest Cuvânt ca să ajungă până în Țara făgăduită.

Doamne, printre noi sunt bolnavi de aceea Te rugăm să-i vindeci căci sunt ai Tăi și Ți-i predau Ție în Numele lui Isus. Amin.

Îmi pare rău că au trecut deja aproape două ore de când am început să vorbesc, dar aveți la dispoziție o seară întreagă. Puteți merge acasă și să vă refaceți, dar să nu uitați ce v-am spus, căci v-am vorbit din toată inima.

Știu că pare ciudat, dar cu câțiva ani în urmă am venit aici la Phoenix și am vindecat bolnavii prin rugăciunea cu credință. N-am vrut să vă explic aceasta, ci am observat doar ce vor face oamenii – am văzut imitațiile și toate aceste lucruri care se întâmplau. Pentru mine a fost un lucru mare să le pot observa, dar acum am venit la voi cu un mesaj care este legitimat de acel semn. Acest mesaj nu s-a organizat, dar în timpul acestei treziri, denominațiunile s-au dus direct înăuntru, în Laodicea. Milioane de dolari au fost vărsați acolo. Ei au devenit mari și bogați și au adunat averi în valoare de milioane de dolari, dar în ceea ce privește mesajul, nici nu vor să audă de el.

Ce este aceasta? Învelișul, pleava care a rămas în urmă pentru că bobul l-a părăsit. El trebuie să stea liber în fața soarelui, să se întoarcă la singura Evanghelie deplină; să se coacă și să fie bobul auriu ales de Stăpân.

„Cine este Acesta?” Poate fi un om sau conducerea unei biserici sau denominațiuni? Nu, Acesta este Isus Hristos, Același ieri, azi și în veci. Crezi tu în El?

Soră, ce-ar fi să ne dai tonul la cântarea: „Eu Îl iubesc”. Cunoști cântarea aceasta veche?

Eu Îl iubesc, eu Îl iubesc,

Căci El m-a iubit întâi

Și ne-a adus mântuirea

Pe Golgota.

Vreți să cântați împreună, ca semn al recunoștinței: „Eu Îl iubesc”?

Gândește-te că acum El este în locuința ta. Ai înțeles ce înseamnă aceasta? Poți cuprinde înțelesul tainei adânci pe care a împlinit-o El? Eu Îl iubesc și știu că este aici. În inima mea este Ceva care-L reflectă pe El și știu că El m-a iubit întâi și mi-a dat mântuirea pe Golgota.

Aș vrea să vă gândiți la aceasta în timp ce vom cânta. Suntem într-o grupare amestecată, dacă ne gândim la ceea ce am fost fiecare. Gândiți-vă că temelia mea a fost catolică. Înțelegeți aceasta?

Noi suntem un grup amestecat, dar pentru că am ieșit de unde ne aflăm, aparținem lui Hristos, suntem ai Lui. În timp ce cântăm, haideți să ne strângem mâinile.

Spuneți simplu: „Domnul să te binecuvânteze, soră. Domnul să te binecuvânteze, frate.”

Cred că Dumnezeu iubește o astfel de închinare. El vrea să ne iubim unii pe alții.

Haideți să cântăm, să ne strângem mâinile și să ne închinăm. Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Oh, eu Îl iubesc,

Căci El m-a iubit întâi

Și mi-a adus mântuirea.

Arde asta în inima ta? Simți ceva în ea? Dacă nu, fii atent prietene. Dacă în inima ta nu este dragostea adevărată, ești un pământ cu probleme. Tu nu ai nevoie doar de o cântare, ci îți trebuie o experiență reală.

...El m-a iubit întâi.

Am trăit 55 de ani și viața mea se va sfârși în curând, dar El mi-a răscumpărat mântuirea. Cum știu aceasta? Fratele Trow spune că duhul meu mărturisește împreună cu Cuvântul Său că am trecut de la moarte la viață. Îți mulțumesc, creștine iubit, căci aceasta îmi face bine.

Mie îmi place să vin în locuri ca acesta și mi-e greu să plec pentru că mă simt ca acasă, dar când privesc spre fiica mea o văd cum privește jos și dă din cap, în timp ce fiul meu, care stă aici, mă întreabă: „De ce ne ții atât de mult?”

Nu știu de ce fac aceasta. Pur și simplu îmi place să stau cu voi; îmi place părțășia pe care știți că nu o prea am în multe locuri. De fapt devin tot mai puține, iar într-

o zi, voi ține ultima predica și voi închide Biblia pentru ultima dată, după care voi face o scurtă călătorie. Veți veni să mă vizitați când va sosi timpul acela?

Veniți sus, unde ne vom așeza pentru totdeauna, ne vom bucura și vom trăi veșnic, cum spune fratele Karl.

Prieteni, acum aș vrea să vă rog ceva. Fratele Duttlow a adunat o mică jertfă pentru mine, dar mă întreb dacă n-ar fi mai bine ca din banii adunați să se plătească o masă pentru toți frații deoarece v-am reținut de la masa de prânz. Acesta să fie darul meu pentru voi.

Fratele Outlaw este un om iubitor și la fel sunt toți frații din adunare, dar nu le voi da numele ca să nu se simtă jigniți.

În locul acesta a fost un frate iubit care a plecat nu demult în slavă. El știa că îmi plac pădurile și a vrut să-mi cumpere un jeep, dar n-am vrut să-l primesc. Apoi, după plecarea lui, soția sa a dorit din nou să facă acest lucru, dar am refuzat din nou. Mai este un frate care vine în biserica aceasta, iar el mi-a spus: „Frate Branham, eu fac mașini pentru nisip și aș vrea să-ți fac și ție una”, însă eu n-am fost de acord nici de data aceasta. Totuși, băieții aceștia mi-au făcut mașina, mi-au adus-o în curte și mi-au spus: „Acesta este un cadou de la frații din Phoenix.” Vedeți, nu s-au inclus doar pe ei, ci au spus: „Este de la noi toți.”

Oh, știu că dacă mi se va da dreptul să merg în cer, voi fi cu astfel de oameni. Acest lucru mă face să mă simt bine, pentru că mă bucur atunci când găsesc oameni care vorbesc cu mine despre Domnul Isus.

Voi știți că păsările cu același penaj zboară împreună. Ele vin cu drag împreună și au părășie.

Să știți că apreciez mult gestul vostru, dar n-aș vrea să primesc această jertfă, deoarece biserica mea îmi dă un salariu de o sută de dolari pe săptămână și aceasta îmi ajunge. Dacă cineva este de acord, aș vrea să luați masa de prânz de la mine. M-aș bucura mult s-o faceți, pentru că v-am reținut prea mult și nu ați apucat să mâncați.

Îl iubiți pe El? Atunci trebuie să mă iubiți și pe mine, pentru că eu sunt o parte din El. Acesta este motivul pentru care vă iubesc. Domnul să vă binecuvânteze.

Veniți să ne ridicăm pentru rugăciune și nu uitați adunările viitoare. Întotdeauna când veți fi în ținutul acesta, amintiți-vă de locul acesta și veniți aici căci veți fi bine primiți.

Vreți să vă rugați pentru mine? Să știți că am nevoie de rugăciunea voastră. Câți dintre voi știu cât este de mare povara lucrurilor pe care trebuie să le fac? Dar eu știu ce mă așteaptă dincolo, înțelegeți? Pot vedea lucrurile care vin, dar nu am timp să vorbesc acum despre aceasta. Să vorbim mai bine despre ceea ce se întâmplă acum, pentru că ziua de mâine se va îngriji de ea însăși.

Vreți să vă rugați pentru mine? Dumnezeu să vă binecuvânteze.

Acum voi preda serviciul păstorului vostru, fratele Jimmy Uttaw. Dumnezeu să te binecuvânteze, frate Uttaw.

- Amin -